

HELISKI IN ZWITSERLAND

Wat velen onder jullie misschien nog niet weten, is dat meneer Barzeele van het secretariaat een fervent skiër is. Tijdens het schooljaar gaat hij vaak skiën in Landgraaf en tijdens de vakanties maakt hij de Zwitserse skioorden onveilig...

Zoals ieder jaar tijdens de kerstvakantie gaan er weer massa's wintersportliefhebbers naar de bekende skioorden in de Alpen. Het is heerlijk om te genieten van de zuivere berglucht en tegelijkertijd je lievelingssport te beoefenen. Met de modernste liftinstallaties ben je op korte tijd in het eeuwige sneeuwparadijs. Er is voor iedereen wat wils. Van de blauwe (gemakkelijke) pistes tot de zwarte (moeilijke) pistes. De nieuwste liftinstallaties kunnen in één uur tijd wel 2500 skiliefhebbers naar boven brengen. Dat is nodig, want de toerist is tegenwoordig heel kritisch en heeft helemaal geen zin om in ellenlange rijen te wachten.

Maar de echte skifreaks zijn helemaal niet tevreden met al deze liftoestanden. Zij zweren bij "heliski", de puurste vorm van 'freeriders'. Je wordt in groepjes van vier onder begeleiding van een ervaren gids naar de besneeuwde toppen gevlogen. Je kan dan naar beneden skiën in diepe poedersneeuw, je laten glijden in een zee van maagdelijke sneeuw. De Amerikanen noemen deze sneeuw "champagne powder". Begin jaren zestig werd heliski heel populair

in de USA en Canada. Later volgt Nieuw-Zeeland en Europa. De laatste tien jaar is het Himalayagebergte in Nepal en Indië 'the place to be'. Voor zo'n slordige € 3000 (all in) per week kan je er al terecht.

Enkele jaren geleden kreeg ik via een Nieuw-Zeelands koppel in het Zwitserse Verbier de kans om deze unieke ervaring aan den lijve te ondervinden. Tom en Kate runden in het skigebied rond Wanaka en Queenstown in Nieuw-Zeeland al jaren een succesvol heliskibedrijfje. Wanneer het zomer werd in Nieuw-Zeeland, kwamen ze naar Europa, waar dan de winter bezig was om hier hun activiteiten verder te zetten. Hun heliskibedrijf in Zwitserland bestaat nu al meer dan tien jaar en het is een overweldigend succes. Met hun twee helikopters van het merk 'Ecoureuil' en 'Jet Ranger' vliegen ze dagelijks meer dan honderd skifanaten naar de hoger gelegen skigebieden in Val des Bagnes.

Vooraf kwamen we een paar keer samen om alle veiligheidsvoorschriften te overlopen. De belangrijkste bekommernis is het gevaar voor lawines. De twee piloten Tom en Kate en onze skigids Christian zijn al jaren geoefend in het inschatten van de ideale sneeuwcondities, stabiliteit van de sneeuw en risicomangement. De hellingen worden dan ook zorgvuldig uitgekozen om niets aan het toeval over te laten. Iedereen in onze groep kreeg een persoonlijke lawinebeeper, een schop en een lawinesonde. Dit om het gevaar tijdens een eventuele lawine te minimaliseren. We

werden ook meerdere keren getraind in hoe we ons moesten gedragen tijdens een eventuele lawine.

Eindelijk was de grote dag aangebroken. Het weer was ons gunstig gezind en het belooft een prachtige dag te worden. Om 9u kwamen we samen aan de kleine helihaven van Verbier: Reinhold, een 38-jarige Duitser voor wie dit zeker niet de eerste keer was, Rico een 28-jarige Italiaan van het nabijgelegen Aosta, Francois een 45-jarige Zwitser en ikzelf. Zoals afgesproken was onze skigids Christian Perret, een skileraar. Eerst kregen we nog een half uurtje opwarmingsoefeningen van Kate die ooit lid was van de Nieuw-Zeelandse damesskiploeg. Ons ski- en lawinemateriaal werd nog een laatste maal gecheckt. Dan was het tijd om in te stappen en eindelijk te vertrekken.

Onder een oorverdovend lawaai en opwaaiende sneeuw steeg de helikopter met de snuit vooroverbuigend langzaam omhoog. In een mum van tijd hingen we boven de skipistes en zagen onder ons de skiërs bewegen als kleine mieren tegen de bergflanken. Alleen dit al vond ik echt fantastisch. Nu konden we eindelijk het volledige skigebied van 'Les 4 Vallées' in vogelperspectief zien en ik kan jullie verzekeren, adembenemend! Een groot sneeuwtafeltje met precies kleine pionnetjes die zich verplaatsten. Na een kwartiertje werden we gedropt op 'Le Grand Combin'. Deze berg ligt op 3670 m hoogte, tussen Val de Bagnes en Val de Grand St. Bernard. Vanaf hier heb je een ongelooflijk zicht dat zich uitstrekt van de Mont Blanc in Chamonix tot de Matterhorn in Zermatt. Het skimateriaal werd zorgvuldig uit de skibakken van de helikopter genomen. Nadat de helikopter terug was opgestegen kregen we nog wat instructies van de gids en kon de afdaling beginnen.

Bij dit soort van afdalingen is het de bedoeling dat men allemaal hetzelfde ritme probeert aan te houden. De skigids geeft het tempo aan. Maar dit is niet zo eenvoudig! Je moet een min of meer centrale houding aannemen, je gewicht recht boven je voeten houden en je knieën licht buigen. De houding is goed als je tenen lichtjes tegen de binnenkant van je skischoenen komen. Als je niet wat serieus geoefend bent, blijf je hier beter weg. Het werd al vlug duidelijk dat de andere heren dit al vaker hadden gedaan. Maar niet getreurd, als laatste in de rij had ik een mooi overzicht en kon ik perfect zien hoe zij het deden. Het was gewoon fantastisch om die dag als allereersten onze sporen na te laten in het dikke sneeuwtafeltje. In Aspen, Colorado is er elk jaar de beruchte 'Powder Eight Championships'. Het is de bedoeling dat men per twee naar beneden glijdt en de mooiste figuur in achtvorm in de poedersneeuw achterlaat.

Na minuten werd er voor de eerste keer halt gehouden. Na een hapje en een drankje vertrokken we opnieuw. De afdaling werd nu steiler met onderweg de beruchte sneeuwpaddestoelen. Dit zijn grote rotsblokken met een heel dikke sneeuwvacht. Net reuzepaddenstoelen. Zorgvuldig en met berekend risico volgden wij Christian tussen de paddenstoelen. Ik moet eerlijk bekennen dat ik het hier wel wat moeilijker had en enkele malen en zachte landing maakte. Na dit moeilijker traject volgde er

een lange prachtige glooiende helling. Hier kon iedereen zijn hart ophalen en zich goed laten gaan. Na 25 minuten waren we terug aan de helihaven waar de helikopter op ons stond te wachten om ons naar een volgende bestemming te brengen.

Op het einde van zo een dag voel je je benen niet meer, maar je hebt een voldaan gevoel want uiteindelijk ski je hier op één dag waar je anders twee dagen overdoet. Zeker de moeite waard dus!

Arthur Barzeele